

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

LĒMUMS PAR TIESVEDĪBAS IZBEIGŠANU LIETĀ Nr. 2016-02-01

Rīgā

2016. gada 23. novembrī

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs Aldis Laviņš, tiesneši Kaspars Balodis, Gunārs Kusiņš, Uldis Ķinis, Sanita Osipova, Daiga Rezevska un Ineta Ziemele,

pēc Zigurda Aumeistera konstitucionālās sūdzības,

pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 85. pantu un Satversmes tiesas likuma 16. panta 1. punktu, 17. panta pirmās daļas 11. punktu, 19.² un 28.¹ pantu,

rakstveida procesā 2016. gada 1. novembra tiesas sēdē izskatīja lietu

„Par Maksātnespējas likuma 17. panta 3.¹ daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 106. panta pirmajam teikumam”.

Satversmes tiesa konstatēja:

1. Saeima 2010. gada 26. jūlijā pieņēma Maksātnespējas likumu, kas stājās spēkā 2010. gada 1. novembrī.

2014. gada 18. decembrī tika pieņemts un 2015. gada 1. janvārī stājās spēkā likums „Grozījumi Maksātnespējas likumā”. Ar šā likuma 1. pantu Maksātnespējas likuma 17. pants ir papildināts ar 3.¹ daļu (turpmāk – apstrīdētā

norma) šādā redakcijā: „(3¹) Lēmumu par administratora sertifikāta darbības izbeigšanu pieņem, ja pēdējo divu administratora sertifikāta darbības gadu laikā Maksātnespējas administrācija divas reizes ir atzinusi normatīvo aktu pārkāpumus administratora darbībā.” Apstrīdētā norma nav grozīta un ir spēkā tās sākotnējā redakcijā.

2. Pieteikuma iesniedzējs – Zigurds Aumeisters (turpmāk – Pieteikuma iesniedzējs) – uzskata, ka apstrīdētā norma neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 106. panta pirmajam teikumam.

2.1. Pieteikuma iesniedzējs kopš 2003. gada 3. aprīļa ir bijis sertificēts maksātnespējas procesa administrators (turpmāk – administrators). Konstitucionālajai sūdzībai pievienots biedrības „Latvijas Sertificēto maksātnespējas procesa administratoru asociācija” (turpmāk – Administratoru asociācija) Sertifikācijas centra 2014. gada 27. martā izsniegtais sertifikāts Nr. 00140, atbilstoši kuram Pieteikuma iesniedzējs konstitucionālās sūdzības iesniegšanas brīdī bija tiesīgs veikt administratora pienākumus.

Maksātnespējas administrācija ar 2015. gada 14. aprīļa lēmumu un 2015. gada 21. jūlija lēmumu ir atzinusi normatīvo aktu pārkāpumus administratora – Pieteikuma iesniedzēja – darbībā, un šie lēmumi ir stājušies spēkā. Pamatojoties uz apstrīdēto normu, Maksātnespējas administrācija 2015. gada 28. septembrī ierosinājusi Administratoru asociācijai lemt par Pieteikuma iesniedzēja administratora sertifikāta darbības izbeigšanu. Administratoru asociācija 2015. gada 28. oktobrī pagarinājusi termiņu, kurā izdodams administratīvais akts par Pieteikuma iesniedzēja administratora sertifikāta darbības izbeigšanu, līdz 2016. gada 28. janvārim. Savukārt Maksātnespējas administrācija ar 2016. gada 20. janvāra lēmumu, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 64. panta otro daļu, pagarinājusi minētā administratīvā akta izdošanas termiņu līdz 2016. gada 28. septembrim.

Pieteikuma iesniedzējam izsniegtā administratora sertifikāta darbības termiņš bija noteikts no 2014. gada 2. aprīļa līdz 2016. gada 2. aprīlim. Administratoru asociācijas Sertifikācijas centrs 2016. gada 24. martā nolēmis

Pieteikuma iesniedzēju atkārtoti nesertificēt un izbeigt viņam izsniegtā administratora sertifikāta darbību līdz ar tā termiņa notecējumu – 2016. gada 2. aprīli –, jo Pieteikuma iesniedzējs nav normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā vērsies Administratoru asociācijā ar iesniegumu par atkārtotu sertificēšanu.

2.2. Konstitucionālajā sūdzībā norādīts, ka ar apstrīdētās normas piemērošanu Pieteikuma iesniedzējam nekavējoties tiks liegts turpināt administratora nodarbošanos un izmantot šajā jomā iegūtās zināšanas un pieredzi, kā arī tiks atņemts būtisks viņa un viņa ģimenes ienākumu avots. Apstrīdētā norma esot imperatīva un neparedzot Administratoru asociācijai tiesības, lemjot par administratora sertifikāta darbības izbeigšanu, izvērtēt administratora pieļauto normatīvo aktu pārkāpumu smagumu vai izdarīt lietderības apsvērumus. Tādējādi apstrīdētā norma radot būtisku, nenovēršamu, nākotnē sagaidāmu Pieteikuma iesniedzēja pamattiesību aizskārumu.

Savukārt papildu paskaidrojumos Satversmes tiesai Pieteikuma iesniedzējs apgalvo, ka pašlaik viņš vairāku iemeslu dēļ nolēmis pārtraukt administratora darbību un tāpēc nav pieteicies atkārtotai sertificēšanai. Tomēr Pieteikuma iesniedzējs neizslēdzot varbūtību, ka kādreiz viņš vēlēsies administratora pienākumu veikšanu atsākt. Satversmes 106. panta pirmajā teikumā noteiktās pamattiesības Pieteikuma iesniedzējam bijušas aizskartas konstitucionālās sūdzības iesniegšanas brīdī, un šis aizskārumš turpinoties, jo apstrīdētā norma joprojām esot spēkā.

3. Institūcija, kas izdevusi apstrīdēto aktu, – Saeima – atbildes rakstā ir izteikusi savu viedokli par apstrīdētās normas atbilstību Satversmei, bet pēc iepazīšanās ar lietas materiāliem lūgusi Satversmes tiesu izbeigt tiesvedību lietā, pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 6. punktu.

Saeima uzskata, ka Pieteikuma iesniedzēja pamattiesības nav aizskartas. Kā izrietot no lietas materiāliem, Pieteikuma iesniedzējs nav normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā pieteicies atkārtotai sertificēšanai. Proti, Pieteikuma iesniedzējam izsniegtā administratora sertifikāta darbība esot izbeigta, ievērojot viņa paša gribu. Tādējādi Pieteikuma iesniedzēja administratora sertifikāta

darbība esot izbeigta uz citas, nevis apstrīdētās normas pamata. Līdz ar to apstrīdētās normas piemērošana Pieteikuma iesniedzējam vairs neesot iespējama.

Ja Satversmes tiesa tomēr nolemtu turpināt tiesvedību lietā, Saeima lūdz atzīt apstrīdēto normu par atbilstošu Satversmes 106. panta pirmajam teikumam.

4. Pieaicinātās personas – Tieslietu ministrija, Latvijas Republikas tiesībsargs, Maksātnespējas administrācija un Administratoru asociācija – ir izteikušas viedokli par apstrīdētās normas atbilstību Satversmei un citiem jautājumiem, kuriem, pēc to ieskata, ir nozīme izskatāmajā lietā.

Satversmes tiesa secināja:

5. Saeima lūdz izbeigt tiesvedību lietā, jo nepastāv Pieteikuma iesniedzēja pamattiesību aizskārums. Pēc Saeimas ieskata, apstrīdētā norma Pieteikuma iesniedzējam vairs nevar tikt piemērota, jo viņam izsniegtā administratora sertifikāta darbība ir izbeigta līdz ar tā termiņa notecējumu, proti, Pieteikuma iesniedzējs pats ir izvēlējies neturpināt administratora nodarbošanos un nav pieteicies atkārtotai sertificēšanai. Savukārt Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka konstitucionālās sūdzības iesniegšanas brīdī pamattiesību aizskārums viņam jau bija radies un tas joprojām turpinās.

Ja ir norādīti argumenti, kas pamato tiesvedības izbeigšanu lietā, Satversmes tiesai tie jāizvērtē visupirms (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 27. jūnija sprieduma lietā Nr. 2015-22-01 12. punktu*).

Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmā daļa nosaka: „Konstitucionālo sūdzību (pieteikumu) Satversmes tiesai var iesniegt ikviens persona, kura uzskata, ka tai Satversmē noteiktās pamattiesības aizskar tiesību norma, kas neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai.”

Tādējādi atbilstoši Satversmes tiesas likuma regulējumam personas pamattiesību aizskārums ir konstatējams, ja: pirmkārt, personai Satversmē ir noteiktas konkrētās pamattiesības, proti, apstrīdētā norma ietilpst konkrēto pamattiesību tvērumā; otrkārt, tieši apstrīdētā norma aizskar personai Satversmē noteiktās pamattiesības.

Līdz ar to izskatāmajā lietā Satversmes tiesa visupirms izvērtēs, vai apstrīdētā norma skar tādas tiesības, kas ietilpst Satversmes 106. panta pirmā teikuma tvērumā, un vai tieši apstrīdētā norma aizskar Pieteikuma iesniedzējam Satversmē noteiktās pamattiesības.

6. Satversmes 106. panta pirmais teikums nosaka: „Ikvienam ir tiesības brīvi izvēlēties nodarbošanos un darbavietu atbilstoši savām spējām un kvalifikācijai.”

Ar Satversmes 106. pantā ietvertu jēdzienu „nodarbošanās” saprotams tāda veida darbs, kas prasa atbilstošu sagatavotību un kas ir cilvēka eksistences avots, kā arī profesija, kas cieši saistīta ar katra indivīda personību kopumā (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2003. gada 18. decembra sprieduma lietā Nr. 2003-12-01 7. punktu*). Satversmes tiesa jau secinājusi, ka Satversmes 106. panta pirmajā teikumā noteiktās tiesības ir attiecināmas uz administratora amatu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2011. gada 22. novembra sprieduma lietā Nr. 2011-04-01 11. punktu*). Turklāt tiesības brīvi izvēlēties nodarbošanos ietver sevī tiesības saglabāt esošo nodarbošanos arī nākotnē (*sk. Satversmes tiesas 2015. gada 21. decembra sprieduma lietā Nr. 2015-03-01 14.2. punktu*).

Personas tiesības uzņemties un pildīt administratora pienākumus apliecina tai normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā izsniegts administratora sertifikāts. Atbilstoši Maksātnespējas likuma 16. panta trešajai daļai administratora sertifikāta darbības termiņš ir divi gadi. Maksātnespējas likuma 17. pantā ir reglamentēti gadījumi, kad tiek lemts par administratora sertifikāta darbības apturēšanu, izbeigšanu vai anulēšanu. Savukārt apstrīdētā norma attiecas uz personu, kura pilda administratora pienākumus, un nosaka vienu no gadījumiem, kad par administratora sertifikāta darbības izbeigšanu tiek lemts pirms tā darbības termiņa beigām.

Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 22. panta ceturto daļu gadījumā, kad administratora sertifikāta darbība ir izbeigta, Maksātnespējas administrācija iesniedz tiesai pieteikumu par administratora atcelšanu no visiem tiesiskās aizsardzības procesiem, juridiskās personas maksātnespējas procesiem vai fiziskās personas maksātnespējas procesiem, kuros viņš iecelts. Tātad, ja

administratora sertifikāta darbība ir izbeigta uz apstrīdētās normas pamata, attiecīgā persona zaudē tiesības veikt administratora pienākumus.

Līdz ar to apstrīdētā norma skar tādas tiesības, kas ietilpst Satversmes 106. panta pirmā teikuma tvērumā.

7. Satversmes tiesa, interpretējot Satversmes tiesas likumā konstitucionālajai sūdzībai noteiktās prasības, ir atzinusi, ka konstitucionālo sūdzību var iesniegt gadījumos, kad, pirmkārt, pamattiesību aizskārums ir tiešs, konkrēts, apstrīdētā norma aizskar pieteikuma iesniedzēju pašu un, otrkārt, aizskar pieteikuma iesniegšanas brīdī vai arī pastāv tādu apstākļu kopums, kas prasa, lai lieta tiktu ierosināta „šobrīd”, tas ir, vēl pirms aizskāruma rašanās (*sk. arī Satversmes tiesas 2010. gada 22. jūnija sprieduma lietā Nr. 2009-111-01 10. punktu*).

Parasti konstitucionālās sūdzības iesniegšanas brīdī personas pamattiesības jau ir aizskartas un tiek konstatēts pastāvošs personas pamattiesību aizskārums (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2010. gada 18. februāra sprieduma lietā Nr. 2009-74-01 12. punktu*). Tomēr ir iespējamas arī tādas situācijas, kad personas pamattiesību aizskārums vēl tikai varētu rasties kaut kad nākotnē, proti, varētu tikt konstatēts nākotnē sagaidāms vai potenciāls aizskārums. Nākotnē sagaidāmā aizskāruma gadījumā ir skaidri redzams, ka tas personai agrāk vai vēlāk, bet noteikti radīsies. Savukārt potenciālā aizskāruma gadījumā ir iespējams saskatīt vienīgi varbūtību, ka aizskārums konkrētajai personai radīsies, taču tikpat liela ir varbūtība, ka apstrīdētā norma šo personu neietekmēs (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2013. gada 10. maija sprieduma lietā Nr. 2012-16-01 23. punktu*). Tāpēc personai, iesniedzot konstitucionālo sūdzību, ir pienākums pamatot savu pamattiesību aizskārumu jeb pamatot to, ka tieši apstrīdētā norma rada vai nākotnē radīs tai nelabvēlīgas sekas.

Tādējādi pamattiesību aizskārums ir obligāts priekšnoteikums personas tiesībām iesniegt konstitucionālo sūdzību Satversmes tiesā.

8. Satversmes tiesas kolēģija, lemjot par to, vai uz saņemtās konstitucionālās sūdzības pamata ir ierosināma lieta, vērtē, vai sūdzība atbilst Satversmes tiesas

likuma prasībām, un citstarp pārliecinās arī par to, vai pieteikuma iesniedzējs ir sniedzis sava pamattiesību aizskāruma pamatojumu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2002. gada 22. februāra sprieduma lietā Nr. 2001-06-03 secinājumu daļas 2.2. punktu*).

Savukārt Satversmes tiesa, izskatot lietu un ņemot vērā visus lietā noskaidrotos apstākļus un lietas materiālus, pārbauda aizskāruma esību (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 12. maija sprieduma lietā Nr. 2015-14-0103 16. punktu*). Lietas izskatīšanas stadijā Satversmes tiesu nesaista vienīgi pieteikumā sniegtais pamatojums, tiesai jāvērtē viss apstākļu kopums, kas noskaidrots, sagatavojot un izskatot lietu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2002. gada 22. februāra sprieduma lietā Nr. 2001-06-03 secinājumu daļas 2.3. punktu*). Tādēļ jautājums par to, vai konstitucionālās sūdzības iesniedzēja pamattiesības patiešām ir aizskartas, galvenokārt ir izlemjams, izskatot lietu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2013. gada 1. marta sprieduma lietā Nr. 2012-07-01 19. punktu*).

Izskatot pēc konstitucionālās sūdzības ierosinātu lietu, Satversmes tiesai ir jāvērtē, vai personas pamattiesību aizskārums jau ir radies vai arī tas varētu rasties nākotnē. Ja lieta ierosināta kādā no gadījumiem, kad personas pamattiesību aizskārums vēl tikai varētu rasties, lietas izskatīšanas laikā var būt izveidojušās dažādas, citstarp šādas situācijas: 1) personas pamattiesību aizskārums jau ir radies; 2) personas pamattiesību aizskārums vēl nav radies, bet varētu rasties nākotnē, proti, izskatot lietu, joprojām ir konstatējami apstākļi, kas prasa, lai tā tiktu izskatīta pēc būtības; 3) faktiskie apstākļi ir mainījušies, personas pamattiesību aizskārums nav radies un ir izslēgta pat varbūtība, ka tas kādreiz nākotnē radīsies.

Tādējādi, izskatot lietu, var tikt konstatēts tādu faktisko apstākļu kopums, kuru dēļ tiesvedības turpināšana lietā nav iespējama, jo personas pamattiesību aizskārums nav radies un ir pilnīgi skaidrs, ka tas arī neradīsies.

9. Lemjot par lietas ierosināšanu pēc Pieteikuma iesniedzēja konstitucionālās sūdzības, Satversmes tiesas kolēģija vērtēja, vai viņa situācijā pastāv tādu apstākļu kopums, kas prasa lietas ierosināšanu „šobrīd”.

Satversmes tiesas kolēģija konstatēja, ka Administratoru asociācija vēl nav pieņēmusi lēmumu par Pieteikuma iesniedzēja administratora sertifikāta darbības izbeigšanu. Tomēr Pieteikuma iesniedzējs bija sniedzis pamatojumu tam, ka Administratoru asociācijai konkrētajā gadījumā nav rīcības brīvības apstrīdētās normas piemērošanā, bet ir pienākums izbeigt viņam izsniegtā sertifikāta darbību (*sk. Satversmes tiesas 2. kolēģijas 2016. gada 11. janvāra lēmuma par lietas ierosināšanu pēc pieteikuma Nr. 184/2015 6.1. un 6.3. punktu lietas materiālu 1. sēj. 90. un 92. lp.*).

Līdz ar to Pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot konstitucionālo sūdzību, bija pamatojis, ka zināmu apstākļu kopuma dēļ lietai vajadzētu tikt ierosinātai vēl pirms viņa pamattiesību aizskāruma rašanās.

10. Izskatāmā lieta tika ierosināta, kad Pieteikuma iesniedzējam izsniegtais administratora sertifikāts vēl bija spēkā.

Administratīvā lieta par Pieteikuma iesniedzējam izsniegtā administratora sertifikāta darbības izbeigšanu iestādē tika ierosināta 2015. gada septembrī (*sk. lietas materiālu 1. sēj. 63. lp.*). Tomēr Pieteikuma iesniedzējs turpināja pildīt administratora pienākumus arī pēc šīs administratīvās lietas ierosināšanas. Turklāt laikā no administratīvās lietas ierosināšanas dienas līdz 2016. gada 2. aprīlim tiesas iecēla Pieteikuma iesniedzēju par administratoru trijos fizisko personu maksātnespējas procesos un vienā juridiskās personas maksātnespējas procesā (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 32. lp.*). Tātad, neraugoties uz ierosināto procesu par sertifikāta darbības izbeigšanu, Pieteikuma iesniedzējam bija saglabātas tiesības uz administratora nodarbošanos.

Lai konkrētajā gadījumā varētu konstatēt, ka tieši apstrīdētā norma ir aizskārusi Pieteikuma iesniedzēja pamattiesības, attiecīgajai administratīvajai lietai bija uz šīs normas pamata ne vien jāsākas, bet arī jābeidzas, proti, jānoslēdzas ar administratīvo aktu par administratora sertifikāta darbības

izbeigšanu divu atzītu administratora darbībā pieļautu normatīvo aktu pārkāpumu dēļ.

11. Atbilstoši Maksātnespējas likuma 17. panta pirmajai daļai administratora sertifikāta darbība izbeidzas līdz ar tā termiņa notecējumu vai pieņemot lēmumu par tā izbeigšanu šajā pantā noteiktajos gadījumos.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2010. gada 9. novembra noteikumu Nr. 1038 „Maksātnespējas procesa administratoru pretendentu apmācības un maksātnespējas procesa administratoru sertificēšanas kārtība” (turpmāk – Noteikumi Nr. 1038) 62. punktu administratoram, lai pagarinātu sertifikāta darbības termiņu, ne vēlāk kā mēnesi pirms sertifikāta darbības termiņa beigām Administratoru asociācijā jāiesniedz iesniegums par atkārtotu sertificēšanu. Noteikumu Nr. 1038 64. punkts noteic: ja administrators mēnesi pirms sertifikāta darbības termiņa beigām nav iesniedzis šo noteikumu 62. punktā minēto iesniegumu par atkārtotu sertificēšanu, Administratoru asociācija izbeidz sertifikāta darbību.

Pieteikuma iesniedzējs nav vērsies Administratoru asociācijā ar iesniegumu par atkārtotu sertificēšanu. Tādēļ Administratoru asociācijas Sertifikācijas centrs 2016. gada 24. martā, pamatojoties uz Maksātnespējas likuma 17. panta pirmo daļu un Noteikumu Nr. 1038 64. punktu, nolēma Pieteikuma iesniedzēju atkārtoti nesertificēt un izbeigt viņam izsniegtā administratora sertifikāta darbību 2016. gada 2. aprīlī (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 55. lp.*).

Tātad Pieteikuma iesniedzēja administratora sertifikāta darbība tika izbeigta uz citas tiesību normas, nevis apstrīdētās normas pamata. Proti, iestādē ierosinātā administratīvā lieta nenoslēdzās ar administratīvo aktu par administratora sertifikāta darbības izbeigšanu divu atzītu administratora darbībā pieļautu normatīvo aktu pārkāpumu dēļ.

Tādējādi apstrīdētā norma Pieteikuma iesniedzējam nav piemērota un attiecīgi nav radījusi viņam nelabvēlīgas sekas. Līdz ar to Pieteikuma

iesniedzējam nav radies Satversmes 106. panta pirmajā teikumā noteikto pamattiesību aizskārums.

12. Sagatavojot lietu izskatīšanai, Pieteikuma iesniedzējs tika uzaicināts sniegt papildu paskaidrojumus, citstarp raksturojot, kā izpaužas viņam ar apstrīdēto normu radītais Satversmes 106. panta pirmajā teikumā nostiprināto pamattiesību aizskārums, ja viņam izsniegtā sertifikāta darbība izbeigta līdz ar tā termiņa notecējumu (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 18. lp.*).

Papildu paskaidrojumos norādīts, ka pamattiesību aizskārums Pieteikuma iesniedzējam bijis konstitucionālās sūdzības iesniegšanas laikā un joprojām turpinoties, jo galvenais iemesls, kura dēļ viņš nav pieteicies atkārtotai sertifikēšanai, esot apstrīdētā norma. Turklāt Pieteikuma iesniedzējs esot nolēmis nepieteikties atkārtotai sertifikēšanai ne tikai apstrīdētās normas, bet arī vairāku citu iemeslu dēļ.

Pieteikuma iesniedzējs esot atlicis lēmuma pieņemšanu par administratora darbības turpināšanu līdz brīdim, kad tiks noteikts tāds normatīvais regulējums, kas nodrošinās maksātnespējas procesa administratoriem, kuri vienlaikus ir arī advokāti, profesionālās darbības garantijas izraudzītās nodarbošanās saglabāšanai. Pat ja Satversmes tiesa atzītu apstrīdēto normu par neatbilstošu Satversmes 106. panta pirmajam teikumam un spēkā neesošu no tās pieņemšanas brīža, Pieteikuma iesniedzēja lēmums par pieteikšanos administratoru pretendentu apmācībai un eksaminācijai būšot atkarīgs no tā, kādu regulējumu minētajā jautājumā pieņems likumdevējs. Turklāt maksātnespējas procesu administrēšana Pieteikuma iesniedzējam esot kļuvusi finansiāli neizdevīga (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 36.–38. lp.*).

Ja Pieteikuma iesniedzējs ir nolēmis neturpināt administratora nodarbošanos un viņam izsniegtā sertifikāta darbība ir izbeigta līdz ar tā termiņa notecējumu, apstrīdētās normas piemērošana attiecībā uz Pieteikuma iesniedzēju ierosinātajā administratīvajā procesā par sertifikāta darbības izbeigšanu divu atzītu administratora darbībā pieļautu normatīvo aktu pārkāpumu dēļ vairs nav iespējama.

Tādējādi izskatāmajā lietā ir konstatējams tādu faktisko apstākļu kopums, kuru dēļ Pieteikuma iesniedzējam pamattiesību aizskārums nevar rasties arī nākotnē. Līdz ar to tiesvedības turpināšana lietā nav iespējama.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 6. punktu,

Satversmes tiesa nolēma:

izbeigt tiesvedību lietā Nr. 2016-02-01 „Par Maksātnespējas likuma 17. panta 3.¹ daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 106. panta pirmajam teikumam”.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs

A. Laviņš